

இஸ்லாமியத் தமிழ் நாவல்களில் நம்பிக்கைகள்

மு. அப்துல் சமது ^{a, *}, சே. நாகூர் கனி ^a

^a முதுகலைத் தமிழாய்வுத்துறை, ஜமால் முகமது கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி-620 020 தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Beliefs in Islamic Tamil Novels

M. Abdul Samath ^{a, *}, S. Nagoor Gani ^a

^a PG & Research Department of Tamil, Jamal Mohamed College (Autonomous), Tiruchirappalli-620020, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
mas@jmc.edu

Received: 13-08-2022
Revised: 30-09-2022
Accepted: 07-10-2022
Published: 15-11-2022

ABSTRACT

From the Sangam period to the present day, people have been living with some invisible beliefs and many superstitions. They lived by following many beliefs like fortune-telling, omen- seeing in nature and so on. Such beliefs and superstitions can be seen in many novels. Islamic novelists have mentioned beliefs like Sufism, Darha worship, etc. in their novels. At the same time some people create some false superstitious belief in the society. Thus, the article investigates the activities of those who make their living by deceiving and cheating people.

Keywords: Sufism, Darga, Talisman, Sting, Ink

முன்னுரை

ஒரு நாவல் இலக்கியத்தை ஆசிரியர் உருவாக்கி சமூகத்திற்கு அளிப்பதன் நோக்கமே சமூகத்தில் ஏற்படக்கூடிய நம்பிக்கைகள், மூடநம்பிக்கைகள் காரணமாக உண்டாகக் கூடிய இன்னல்களை மக்களுக்கு ஏதேனும் ஒரு நிகழ்வின் வழி விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்துவதற்காக படைக்கின்றனர்.

முன்னொரு காலத்தில் இஸ்லாத்தைப் பரப்புவதற்காக வந்தவர்கள் பல நன்மைகளை மக்களுக்குச் செய்து வந்தனர். அவர்கள் மறைவிற்குப் பின்னும் நன்மைகள் நடப்பதாக மக்கள் நம்பினர். அதனை பண நோக்கிற்காக மாற்றி செயல்பட்டும் வருகின்றனர். துஃபித்துவம், தர்ஹா வழிபாடு, மூடநம்பிக்கைகள், போலி தர்ஹா வழிபாடு, மைப்பார்த்தல் போன்ற செயல்களால் மக்களுக்கு ஏற்படும் நன்மை, தீமைகள் பற்றி இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

துஃபித்துவம்

துஃபி என்பவர் இனிமையான பேச்சு, விரும்பத்தக்க நற்பண்புகள், எளிமையான வாழ்க்கை முறை கொண்டவர்கள். அவர்கள் பிற மத உணர்வுகளை மதிக்கும் மனப்பக்குவம் கொண்டவர்களாகவும், சமூக நல்லுறவை வளர்த்தவர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட துஃபித்துவம் அரபு நாடுகளில் சிறப்பான வளர்ச்சியடைந்து பின்னர் ஆப்பிரிக்கா, எகிப்து, இந்தியா போன்ற பல நாடுகளிலும் வேர்விட்டு வளர ஆரம்பித்தது.

‘தூபியா என்றொரு கிரேக்கச் சொல் உண்டு. இதன் பொருள் ஞானம் - மெய்யறிவு. அறிவும் ஞானமும் வெவ்வேறு. நீங்கள் நூல்களைப் படித்து பெறுவது அறிவு. உங்கள் இருப்புணர்வில் இருந்து மேலெழுவது ஞானம்.

ஒருவர் தூபியாக வேண்டுமென்றால், அவர் தன்னையறிந்தவராக, மெய்ப் பொருளை அறிந்தவராக (மெய்ப் பொருளுடன் தொடர்பு கொண்டு) இருக்க வேண்டும். அவர் கடவுளின் முகத்தைக் கண்டுகொள்கிறார். அதன் பிறகும் அவர் சாதாரண அறிவுடையவரல்ல. அவர் விவேகி!” (Devanathan, 2015).

தூபித்தவத்திற்கு மேலும் ஒரு விளக்கம்

“தூபித்துவம் அல்லது தஸவ்வுப், இஸ்லாமிய இறைநிலை என பரவலாக அறியப்படுகின்றது. இஸ்லாத்தின் உள்ளார்ந்த பரிமாணம் அல்லது இஸ்லாத்தில் இறைநிலைத் தோற்றப்பாடு என்பது மதிப்புகள், சடங்கு முறைகள், கோட்பாடுகள் மற்றும் நிறுவனங்கள் போன்ற இயல்புகளை உள்ளடக்கிய இஸ்லாமிய இறைநிலை நடைமுறையாகும். இது இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றுடன் ஆரம்பமானது. இது அடிப்படை வெளிப்பாடு மற்றும் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இஸ்லாமிய இறைநிலையின் மத்திய உருவகத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது. தூபித்துவத்தை பயிற்சி செய்பவர்கள் ‘தூபி’ என்று அறியப்படுகின்றனர்”.

சீராப்புராணம் புத்து பேசிய படலத்தில் குசைன் என்பவன் சிலை வழிபாடு செய்து வந்தான். அதற்கு நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் இஸ்லாத்திற்கு மாறிடுமாறு கூறினார். அவன் மறுத்துரைத்தான். அவன் ஹபீப் மன்னன் கொண்டு வந்த சதைக்கட்டியை பெண்ணரு பெறச் செய்தாய் மான், உடும்பு போன்றவற்றைப் பேச வைத்தாய். ஆனாலும், நான் நம்ப மாட்டேன் என்று கூற, உன் வீட்டில் உள்ள சிலையைக் கொண்டு வா என்று கூறி, சிலையை அவன் கண் முன்னே பேச வைத்தார். அப்பொழுதே அவன் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை பின்பற்றினான். இதனை,

“அல்லாவின் றிருத்தாதர் வேதநபி

முகம்மதென வகத்திற் கொள்ளார்

பொல்லாத நரகடைவ ருமதடியிற்

பணிந்துகலி மாவைப் போற்றிச்

சொல்லார மனத்திருத்த வறிந்தவரே

சிறந்த பெருஞ் சுவனமாள்வா

ரெல்லாரு மெனைப்போல்வா ரறிவரிது

சரதமென வியம்பிற் றன்றே”

இறைநேசர்களின் உண்மையான இறை நம்பிக்கையானது மக்களை நல்வழிப்படுத்தியது என்பதை இதன் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது (Umar Pulavar, 2012).

திராட்சைகளின் இதயம் எனும் நாவலில் நாகூர் ரூமி அவர்கள் நாகூர் தர்காவில் வாழும் தூபி ஞானியை நுவல் பொருளாகக் கொண்டு நாவலைப் படைத்துள்ளார். நாகூர் தர்காவில் வாழ்ந்து வரும் ஹஜ்ரத் முசலியார் என்ற தூபி, தொழுகையை முழுமையாக பேணாமல் வாழ்ந்து வருகிறார். ஆனால் அவர் பல அற்புதங்களைச் செய்து அதனால் பலர் அடைந்த நன்மைகளைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

“காலை பத்து முதல் பகல் ஒரு மணி வரை சாயங்காலங்கள் அவருடைய சீடர்களுக்காகவும் அவசரகால நோயாளிகளுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. நோயாளிகள் என்றால் சாதாரண நோயாளிகளல்ல. மருத்துவ அறிவை ஸ்தம்பிக்க வைக்கும் நோயாளிகள் முசலியாரும் எம்.பி.பி. எஸ் படித்த மருத்துவரோ. யூனானி ஹகீமோகூட அல்ல. சாய்பாபா டைப்பும் அல்ல. ஆனால் அவர் குணப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்” (Nagor Rumi, 2005).

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் முசலியார் எனும் ஹஜ்ரத் முறைப்படி மருத்துவம் பயிலாமல் தினமும் அவரை நாடி வரும் நோயாளிகளின் குறைகளை தீர்த்து வைப்பதாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். மேலும்,

“பில்லி, துனியம், ஏவல் முதலிய தீங்குளிலிருந்து பாதுகாப்பு பெறவதற்காக ஒரு தகரத்தில் கோடுகள், எழுத்து எல்லாம் முறைப்படி போட்டு கொடுக்கப்படும். இதை தாயத்துக்குள்ளும் சுருட்டி வைத்துக் கொள்ளலாம். அல்லது வீட்டில் ஃப்ரேம் பொட்டும் மாட்டி வைக்கலாம் இதை யந்திரம் என்றும் சொல்வர்” (Nagor Rumi, 2005).

இதன் மூலம் முசலியார் அவர்கள் பிள்ளி, துனியம் போன்ற மருத்துவர்களால் குணப்படுத்த முடியாத செயல்களையும் செய்து பல மக்களுக்கு நன்மை செய்துள்ளதாக குறிப்பிடுகிறார். மேலும், பள்ளிக்குச் சென்று சுயநினைவற்று வந்த சிறுவனை சில பெண்கள் ஹஜ்ரத்திடம் அழைத்து வருகின்றனர்.

“அவனை இழுத்து அவன் தலையைக் குனிய வைத்து அதன் மீது கை வைத்து ஒரு சில விநாடிகள் ஏதோ முணுமுணுத்த மாதிரி இருந்தது. பின் அவன் தலையில் ஊதினார். சிகரெட் புகை அவன் முடிக்களுக்குள் புகுந்து வெளிவந்தது. நேரா நில்லு, இப்ப நில்லு என்று உத்தரவு போல சொன்னார். என்ன இது விஷப்பரிட்சை என்று தோன்றியது பையன் முயன்றான் ஒரு சில விநாடிகள் தான். நேராகிவிட்டான். கிட்டத்தட்ட தொன்னூறு சதவீதம் சரியாகிப் போனான். என்னால் அதை நம்பக்கூட முடியவில்லை” (Nagor Rumi, 2005).

என்று நாகூர் ரூமி பதிவு செய்வதன் மூலம் உடல்நலம் சரியில்லாதவர்களை தன் அற்புதத்தால் ஹஜ்ரத் முசலியார் அவர்கள் குணப்படுத்திய காட்சியைக் குறிப்பிடுகிறார். இவரைப் போன்ற பல துஃபி ஞானிகள் பல அற்புதங்களைச் செய்து மக்களுக்கு நன்மைகள் செய்து வந்துள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

இருகூரானுடைய ஜெரீனா எனும் நாவலிலும் துஃபியாக்கள் பற்றிய செய்தி இடம்பெறுவதையும் காணமுடிகின்றது. இதனை, “துஃபியராக உலகியலில் பிடிப்பற்று, சகலமும் கடந்த ஒரு வகை மெய்ஞ்ஞானத்துக்குள் தம்மையே புதைத்து திக்கு’ என்கிற தியான நிலையில் உலாத்துகிற தோற்றம்” (Irukooan, 1999)

பாவாக்கள்னா துஃபியாக்கள் - அதாவது சித்தர்கள் மாதிரி - சகலமும் துறந்து நிற்கிற ஒரு மனோ நிலை வந்தவங்க” (Irukooan, 1999)

துஃபிக்கள் என்பவர்கள் உலகின் மீது பற்றற்றவர்களாகவும் தன்னை நாடி வருவோர்க்கு ஏற்படக்கூடிய உளவியல் ரீதியாகவும் கண்ணுக்குத் தெரியாத சில செயல் (பேய், பில்லி, துன்யம்) போன்றவைகளால் குழந்தை முதல் பெரியவர் வரை எல்லோருக்கும் உண்டாகக்கூடிய பிரச்சனைகள் அனைத்திற்கும் இறை வேதத்தின் வழி சரி செய்பவர்களே துஃபிக்கள், இவர்கள் சித்தர்களைப் போன்றவர்கள் என்பது ஆசியர் கூறுவதிலிருந்து புலனாகின்றது (Irukooan, 1999).

தர்ஹா வழிபாடு

இந்தியாவில் இஸ்லாமியம் தோன்றிப் பரவுவதற்கு முன்னோடியாகவும் அடிப்படைச் சூழலாகவும் அமைந்தது. இந்திய - அரபு நாடுகளுக்கிடையே தோன்றி வளர்ந்த வணிகத் தொடர்புகள் ஆகும். பெருமானார் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் அரபு நாட்டில் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை நிலைநாட்டிய கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு முதலே முஸ்லீம்கள் இந்தியக்கடல் எல்லையில் வந்து குடியேறத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இஸ்லாமியர்கள் தொடக்கத்தில் வணிகம் பொருட்டு வந்தவர்கள் காலப்போக்கில் தங்களது சமயத்தைப் பரப்பவும் செய்தனர். இஸ்லாத்தைப் பரப்புவதற்காக வந்த இறைநேசர்களின் அற்புதச் செயல்களைக் கண்டவர்களும் அதனால் ஈர்க்கப்பட்டவர்களும், அவர்களின் மறைவிற்குப் பின் அவர்களைப் பெருமைப்படுத்தும் நோக்குடன் இறைநேசர்களின் அடக்கவிடத்தை உயரமாக அமைத்து

அந்த அடக்கவிடத்தின் மீது பச்சைத் துணியைப் போர்த்தி வழிபடத் தொடங்கினர். இஸ்லாமிய சமயக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இன்று தர்ஹாக்களின் இருப்பு கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுகிறது என்றாலும், தர்ஹாக்கள் மக்களை ஈர்க்கும் வழிபாட்டிடங்களாகவே இன்றும் நிலை பெற்றுள்ளன. தர்ஹா வழிபாட்டு முறை, இடத்திற்கு இடம் மாறுபடுகிறது. இவ்வழிபாட்டு முறை மரபாகத் தொடர்ந்து வருகிறது.

“அவ்லியாக்கள் என்றால் அல்லாஹ்வின் நேசர்கள் என்று பொருள். வலி என்றால் ஒரு இறைநேசரை குறிக்கும். வலிமார்கள் என்றால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல இறைநேசர்களை குறிக்கும். நாம் வலிமார்கள் என்று கூறினால் அதில் ஸஹாபாக்கள், தாபியீன்கள், தபஅத்தாபியீன்கள், இமாம்கள் ஏனைய அவ்லியாக்கள் அனைவரும் அடங்குவார்கள்”.

தர்ஹா வழிபாட்டையும் அதன் சிறப்பையும் வழிபாட்டிலுள்ள மூட பழக்கவழக்கங்களையும் தோப்பில் முகமது மீரான் அஞ்சுவண்ணம் தெரு நாவலில் பதிவு செய்துள்ளார். தைக்காப்பள்ளியில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட தாய்க்கு மோதீன் மைதீன் பிச்சை தினமும் ராந்தல் விளக்கு ஏற்றி வைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டு வருகின்றார். விளக்கு ஏற்ற மண்ணெண்ணெய் இல்லை எனில்,

“அடக்கம் செய்யப்பட்ட தாய் இன்னு இருட்டிலாக்கும்”

எனக் கூறி விளக்கு எரியாததை மறைமுகமாக எடுத்துரைத்து தெருவாசிகளிடம் பணம் பெற்று விளக்கிற்கு எண்ணெய் வாங்கி ஏற்றி வைத்து அதன் மூலம் தனது வழிபாட்டை செய்து வருகின்றார் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

“ஆமா எல்லாம் பேசுறீங்களே இப்பம் ஏன் அடக்கம் செய்யப்பட்ட தாய்க்கு தலைமாட்டில் காவல் நிக்ருத பாம்புக்கு பாலும் பழமும் குடுக்கல? ஏன் பால் பாத்திஹா ஓதல்ல? தாயை மறந்தீளாக்கும் இதுவும் நடக்கும் இதுக்கப்பறமும் நடக்கும். சாயங்காலம் வந்தது நான் இங்கே உண்டுனு எச்சரிக்கைப்படுத்தத்தான்” என்று நாவலில் தோப்பில் முகம்மது மீரான் எடுத்துரைப்பதன் மூலம் தர்ஹா வழிபாட்டை முன்னிறுத்தும் சூழலை எடுத்தியம்புகிறார் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995). மேலும், விஷக்காய்ச்சல் அஞ்சுவண்ணம் தெருவில் பரவிய போது அடங்கியிருக்கின்ற பெண் இறைநேசரிடம் மக்கள் அனைவரும்,

“தாயே! காப்பாத்துங்கோ” என அழுதழுது உதவியை நாடுகின்றனர் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

இவ்வாறு, நாவலில் பல்வேறு இடங்களில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட தாயினை இறைவனாக எண்ணி வழிபடுவதாக தோப்பிலார் தம் நாவலில் வெளிப்படுத்துகிறார். இன்றைய காலக்கட்டத்திலும் பல்வேறு இடங்களில் அடக்கவிடங்களில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இறைநேசர்களை வழிபட்டு வருவதை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

மேலும், ரஜாக் சாயபு, ஜொகரா தம்பதியருக்கு நீண்ட நாட்களாக குழந்தையின்மை காரணமாக இறைவனிடம் வேண்டியும் பெறாத குழந்தை பல தர்காக்களுக்குச் சென்றும் குழந்தை உருவாகாததால் இறுதியாக ஒருவர் கூற,

“ஏர்வாடி, புதுக்கோட்டை, நாகூர், பெரிய பட்டினம், திஷ்ணாப்பள்ளி, ஆத்தங்கரை, பீமாப்பள்ளி, அங்கன இங்கனன்னு தர்ஹா தர்ஹாவாப் போய், அவ்லியாக்கக்கிட்ட கையேந்துனாங்க. கடைசிய யாரோ, முத்துப்பேட்டைக்குப் போகச் சொல்ல அதுக்கும் போயிருக்காங்க. எப்டிப் போனாங்க தெரியுமா? ஒத்தக்கால்ல.

முத்துப்பேட்டையில் தங்கியிருந்தப்போ, வவுத்துக்குள்ளாற மாத்தந்தெரிய... புள்ளைப்பெறந்தா... ஒங்கப்பேரு வெக்கிறேன்னு நிய்யத்து. செஞ்சுக்கிட்டு, ஊர்த்திரும்பி இருக்காங்க.

அதுக்கப்பறம் பெறந்த புள்ளைங்கறதால் நிய்யத்துப்படி, ‘சையத் தாலுத்’னு புள்ளைக்குப் பேரும் வெச்சாங்க!” (Arshia, 2009).

முத்துப்பேட்டைத் தர்காவிற்குச் சென்று அங்கு குழந்தைப் பிறந்ததால் அங்கு அடக்கம் செய்யப்பட்ட இறைநேசரின் பெயரை வைத்ததாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். இவ்வாறு

பிள்ளைப் பெற்றோடுப்பதற்காக அவுலியாக்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்ட தர்ஹாக்களுக்குச் சென்று மக்கள் பிரார்த்தனைச் செய்வதையும், அவர்களின் அற்புதத்தால் குழந்தைப் பிறந்தது என்று எண்ணி அங்குள்ள அவுலியாக்களின் பெயர்களுையே அக்குழந்தைக்குச் சூட்டுவதையும், அவர்களுக்கு தர்ஹா வழிபாட்டின் மூலம் உள்ள நம்பிக்கையையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார். இதே போன்று, தோப்பிலாரின் சாய்வு நாற்காலி எனும் நாவலில்,

“நமக்கு ஒரு கொளந்தே வேண்டாமா?

ஆண்டவன் தரண்டாமா?

நான் ஆத்தங்கர பள்ளிக்கும், நாகூர் பள்ளிக்கும் நேந்திருக்கியேன்.

என்ன நேந்தா?

ஒரு குலையும், வெள்ளியில் ஒரு கொளந்த உருவவும்

அப்படியா.

ஒங்கெ. ஒங்கெ எடுத்துவெ வந்து தருவேணு நேந்திருக்கியேன்.

அப்படியோ?

ஆத்தங்கர பள்ளிக்கும், நாகூர் பள்ளிக்கும் போய் நேச்சக்கடம் வீட்டி பாப்போம்.

முஸ்தபாக்கண்ணு முனகி ஒப்புக் கொண்டார்.

அந்தப் புனித பயணத்தின் முடிவிலிரிந்து துவங்கி முடிந்த இரண்டாண்டு நிராசைக்குப்பின் கனத்துவரும் அடிவயிற்றைக் குனிந்து பார்த்து பளகமடைந்தாள் மரியம் ஈன்றெடுத்தது ஓராண் குழந்தையை அனைய நசிப்த நசிபின் இனிமை நிமிடத்தில் மரியம் காதில் ஊதிய அந்தப் பெயரை முஸ்தபாக்கண்ணு மறக்கவில்லை (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

கொழு கொழுவென இருந்த வெள்ளை நிறக்குழந்தையைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு லப்பைக் கேட்டார்.

“என்ன பேரு போடணும்?

நாகூர் அண்டவங்கோ பேரு”

முஸ்தபா, மரியம் தம்பதியினர்களுக்கு திருமணமாகி இரண்டு வருடங்களாக குழந்தையில்லாததால் இறுதியாக அவர்கள் நாகூர் தர்காவிற்குச் சென்று அங்குள்ள சாகுல் ஹமீது ஆண்டகையை வேண்டிய பின்னர் அவர்களுக்கு ஆண் குழந்தைப் பிறக்கிறது. அவர்கள் வேண்டுதல் செய்து கொண்டபடியே அவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கு நாகூர் ஆண்டகையின் பெயரையே சூட்டுகின்றனர் என்பதை தோப்பிலார் தம் நாவல் வழி விளக்குகிறார் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

மூட நம்பிக்கை

மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய சிறு அச்சத்தின் காரணமாகவும், ஒரு செயல் செய்யும் போது ஏதேனும் தவறு நேர்ந்துவிட்டால் அங்கு தான் முதலில் மூடநம்பிக்கை உருவாகிறது. ஒன்றைச் செய்தால் அல்லது செய்யத் தவறினால் தீங்கு விளையும் என்ற அச்சத்தின் அடிப்படையில், தீங்கைத் தவிர்க்க அல்லது ஏற்கனவே ஏற்பட்டுவிட்ட தீங்கைப் போக்க ஒரு மாற்றுச் செயலைக் கடைபிடிப்பதே மூடநம்பிக்கை எனலாம். மூடநம்பிக்கைகள் குடும்பம், சமூகம், சமயம் என்று பல கட்டமைப்புகளின் அறிவுரைகளாகப் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன.

“அறியாமைக் காலத்தில் இருந்து வந்த ஒரு மூடப்பழகத்தை அல்லாஹ் கண்டிக்கிறான். ஹஜ்ஜுக்காக இஹ்ராம் கட்டிய பின்னர், ஏதேனும் ஒரு தேவையை முன்னிட்டு வீட்டிற்குள் செல்ல வேண்டியது வந்தால், வாயில் வழியாகச் செல்லக்கூடாது என்றும், அவ்வாறு செல்வது கெட்ட சகுணம்

என்றும் அன்றைய அரபுகள் நம்பி இருந்தனர். இதனால் வீட்டின் பின்புறத்தில் ஒரு பாதை அமைத்து அதன் வழியாகச் செல்வர். இதனை அவர்கள் புண்ணியமாகக் கருதி வந்தனர். புதிய முஸ்லிம்கள் சிலரிடையேயும், இந்த நம்பிக்கை நிலவியது.

இந்த மூடப்பழக்கத்தை நிராகரிக்கும் வகையில், வீடுகளின் பின்புறத்திலிருந்து வருவது புண்ணியமாகாது என்று அல்லாஹ் கூறுகின்றான். தீமைகளில் இருந்து தவிர்த்து கொள்வதே நன்மை பயக்கும். மூடப்பழக்கவழக்கங்களை கடைபிடிப்பது நன்மை தராது என இறைவன் தெளிவுபடுத்துகிறான்” என்ற திருக்குர்ஆன் கருத்துக்கள் வழி மூட நம்பிக்கைகளை இஸ்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது (Jawahirul, 2012). இதனைத் திருவள்ளுவரும்,

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

எந்தவொரு பொருள் குறித்து எவர் எதைச் சொன்னாலும், அதை அப்படியே நம்பி ஏற்றுக் கொள்ளாமல் உண்மை எது என்பதை ஆராய்ந்து தெளிவதுதான் அறிவுடைமையாகும் என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார் (Perunchithiranaar, 1997). இருப்பினும் சில மூடநம்பிக்கைகளை இன்றளவும் மக்கள் பின்பற்றி வருவதனைத் தோப்பிலார்,

“நான் சொல்றதை தப்பா எடுத்துக்கிடாதெங்கோ, உங்க ஊடு தைக்காப் பள்ளியை விட கொஞ்சம் ஓசந்து போச்சு. பள்ளியை விட ஓசந்த ஊட்டுல வாழ்க்கை இருக்காது வாப்பா. அடக்கம் செய்யப்பட்ட தாயை கொஞ்சம் நெனச்சு பாருங்கோ. நீங்க நல்லா இருக்கணும்மு சொல்றேன். உங்க ஊட்டை விட கொஞ்சம் உசரமா தைக்காப் பள்ளி மேலே ரண்டு மினாராக்கள் கட்டுக் கொடுங்கோ. எல்லாம் சரியாப் போவும்” அஞ்சுவண்ணம் தெருவிலுள்ள தைக்காப்பள்ளியில் மோதினாராக இருக்கும் மைதீன் பிச்சை அவர்கள் வாப்பாவிடம் பள்ளிவாசலுக்கு இரண்டு மினாராக்கள் கட்டிக்கொடுக்குமாறு கேட்பதாக தோப்பிலார் பதிவுசெய்கிறார் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995). மேலும், வாப்பாவிடம் அவருடைய மகள் தெருவில் வசிப்பவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டு சிறு அச்சம் ஏற்பட்டு தைக்காப்பள்ளிக்கு இரண்டு மினாராக்கள் கட்டிக்கொடுக்குமாறு கேட்கிறாள். இதற்கு வாப்பா அவர்கள் மறுப்பு தெரிவிப்பதனை,

“சின்ன சின்ன பிள்ளைகள். பயமா இருக்கு வாப்பா. தைக்காப் பள்ளிக்கு வீட்டை விட உசரமாக ரண்டு மினாராக்கள் கட்டிக் கொடுத்தாதான் வாழ்க்கை இருக்குமாம்.

மினாராக்கள் கட்டண்டாம். கோபுரமும் கட்டண்டாம். போயி சோலியப்பாரு. மத அறிஞர்கள் இதெல்லாம் சொல்ல மாட்டங்கம்மா. மவுலுதும் தக்கலப்பா பாட்டும் கொண்டு திரியானுவளே புரோகிதர்கள். அவனுவொதாம்மா இப்படிப்பட்ட மூட நம்பிக்கைகளைப் பரப்பது” என்று கூறுவதால் தோப்பில் முகமது மீரான் இஸ்லாமியச் சமூகத்தில் இருக்கும் மூடநம்பிக்கை இருப்பையும், மூட நம்பிக்கை மறுப்பையும் எடுத்துரைக்கிறார். இதன்மூலம், ஆசிரியர் இன்றளவும் இது போன்று மூடநம்பிக்கை உள்ளதைத் தம் இயல்பான எள்ளல் நடையில் கதை மாந்தர்களின் உரையாடல் வழி வெளிப்படுத்துகின்றார் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

இறந்த பின்னர் ஆவியாகி (பேய் வடிவில்) வந்து துன்பத்தைத் தருவர் என்கிற மூடநம்பிக்கையை இன்றளவும் சமுதாயத்தில் காணமுடிகிறது. இதனை,

“அவர்களில் ஒருவனுக்கு மரணம் வரும்போது, அவன்: என் இறைவனே! என்னைத் திரும்ப (உலகுக்குத்) திருப்பி அனுப்புவாயாக! என்று கூறுவான். நான் விட்டு வந்ததில் நல்ல காரியங்களைச் செய்வதற்காக (என்றும் கூறுவான்). அவ்வாறில்லை! அவன் கூறுவது வெறும் வார்த்தையே (யன்றி வேறில்லை) அவர்கள் எழுப்பப்படும் நாள்வரையும் அவர்கள் முன்னே ஒரு திரையிருக்கிறது” (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

இந்த வசனத்தின் மூலம் நாம் பெற வேண்டிய தெளிவுகளும், படிப்பினைகளும் ஏராளம் இருக்கின்றன. இறந்து விட்ட ஒருவன் மீண்டும் இவ்வுலகிற்குத் திரும்ப வருவதற்காக அனுமதி கேட்கிறான். அதுவும் நன்மையான காரியங்களைச் செய்வதற்காக. ஆனால் அவனுக்கு அனுமதி

மறுக்கப்படுவதோடு அல்லாமல் அவர்களுக்கு முன்னே பர்ஸுக் என்னும் திரையையும் இட்டுவிடுவதாக அல்லாஹ் தன் திருமறையில் கூறுகிறான்.

இவ்வளவு தெளிவாக இறைவன் கூறியிருக்க, இறந்தவர்கள் ஆவியாக இவ்வுலகிற்கு வந்து சிலரை பிடித்து ஆட்டுவதாகவும், அச்சுறுத்துவதாகவும் முஸ்லிம்களில் சிலர் கூறி வருகின்றனர். நல்ல நிலைமையில் இருக்கின்ற மனிதன் திடீரென்று அசாதாரணமான நிலைக்கு மாறி ஆட்டம் போடுதல், கூச்சல் போடுதல், பிற மொழிகளில் பேசுதல், தானாகச் சிரித்தல், மற்றவர்களை ஏசுதல், அச்சுறுத்தல் போன்ற காரியங்களைச் செய்வதால் இவ்வாறு நம்பப்படுகிறது. இந்த வகையான காரியங்களைச் செய்யும் ஒருவனைப் பேய் பிடித்து விட்டதாகவும், இறந்தவனின் ஆவி அவனின் உடலில் புகுந்து அவனை அவ்வாறு ஆட்டுவிப்பதாகவும் கூறி அவனுக்கு தட்டு, தகடு, தாயத்து போன்றவற்றை செய்துக் கொடுத்து பாமர மக்களை ஏமாற்றி அதன் மூலம் வயிறு வளர்க்கும் ஏராளமான போலிகள் எல்லாச் சமுதாய மக்களிடமும், குறிப்பாக இஸ்லாமிய சமுதாய மக்களிடம் அதிகம் இருக்கிறார்கள்.

அஞ்சுவண்ணம் நாவலில் இறந்துபோன மோதின் பிச்சை சொல்லக்கூடிய பாங்கு ஒலி வாப்பாவின் கனவில் கேட்ட செய்தியை,

“இங்கு வரும் பொழுதெல்லாம் அந்தந்த நேரம் அவருடைய மெல்லிய பாங்கு சப்தம் என் காதில் விழும். அந்த நேரம் வந்தப்பம் அவருடைய மெல்லிய பாங்கு சப்தம் காதில் விழுந்தது போல் இருந்தது அது ஒரு தோற்றம். அதற்காக அவர் கபுரிலிருந்து போட்ட பாங்கு சப்தம் என்று நம்பிவிடாதம்மா” என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதைப் போல இன்றைய காலக்கட்டத்திலும் சிலர் இறந்தவர்கள் தங்களுடன் வாழ்ந்து வருவதாகவும், அவர்கள் தங்கள் அருகில் இருப்பதாகவும் எண்ணி சிலர் மூடநம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர் எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

மூட நம்பிக்கைகளை அறவே ஒழித்துக் கட்டிய மார்க்கம் இஸ்லாமிய மார்க்கம். இன்னும் சிலர் வேறு வகையான நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அதாவது இறைவனின் நேசர்கள் எனப்படும் வலியுல்லாக்கள் எனப்படுவோர் அவர்களின் சமாதிகளில் உயிரோடு இருப்பதாகவும், மக்களின் தேவைகளை அறிந்து அவற்றை நிறைவேற்றி வைப்பதாகவும் நம்பி அவர்களிடம் பிரார்த்தித்து வருகின்றனர். இச்செயல்கள் இறைவனின் மன்னிப்பே கிடைக்கப்பெறாத இணை வைத்தல் எனும் மாபெரும் பாவமாகும்.

போலி தர்ஹா வழிபாடு

இறைநேசர்கள் இஸ்லாத்தைப் பரப்புவதற்காக வந்தவர்கள். அவர்களின் புனிதச் செயலால் மக்கள் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்களை வழிபட்டனர். மக்களின் இந்த அறியாமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட சிலர் பண நோக்கத்திற்காக போலி தர்ஹா வழிபாட்டு முறையை ஏற்படுத்தினர். போலி தர்ஹா வழிபாட்டால் மக்கள் மூட நம்பிக்கைகளில் மூழ்கிக் கிடப்பதை ஜாகீர் ராஜா தமது நாவலில்,

சண்முகம் என்ற கதை மாந்தர் மீன்காரத்தெருவில் மந்தைக்கு எதிரில் உள்ள சேவன்னா சையன்னாவின் கட்டாந்தரை மேட்டை பார்க்கும்போது அவனுக்கு வித்தியசமான ஒரு வாசகம் கண்ணில் தென்பட்டதை,

“மேடு புனிதமாக்கப்பட்டதன் அடையாளங்களிருந்தன. இந்த இடத்தில்... என்றவன் யோசிக்கும் முன்னரே குருவி நீலம் கரைத்து ‘ஈருசருக்காரி வள்ளி பீவி தர்ஹா’ என்றெழுதப்பட்ட பண்டாரத் தெரு எழுத்துக்காரன் தங்கவேலின் கைவண்ணம் கண்களில் பளிச்சிட்டது. மனதில் வெவ்வேறு விதமான வினோத அலைகள் எழும்பி ஓய்ந்தன. ஒருவாறாக விஷயங்களை கிரஹிக்க முடிந்தது” (Keeranur Jagir Raja, 2013).

அங்குள்ள தர்காவை அவன் கண்டவுடன் அவனுக்கு நீண்ட நேரத்திற்கு பிறகு வள்ளி என்கிற சொல்லுக்கும் பீவி என்ற சொல்லுக்கும் அர்த்தத்தை ஒரு வழியாக அவனே ஊகித்துக் கொள்கின்றான்

என்ற செய்தியை ஜாகீர் ராஜா பதிவு செய்கிறார். மேலும், நைனா திருமணம் செய்யாது வாழ்ந்து வந்த வள்ளி என்ற பெண் நிறைமாத கர்ப்பினியாக இறந்துவிடுகிறாள். அவளின் அடக்கத்தலத்தை அவன் 'ஈருசுருக்காரி தர்கா' என்று பெயர் வைத்து அவனும் மோதி நூர்தீனும் அதில் உண்டியல் வைத்து பணம் சம்பாதித்து வருகின்றனர். என்பதை,

"மெதுவாக எழுந்தான். முன்பக்கமாகப் பார்வையைச் செலுத்தி உண்டியல் இருப்பதை உறுதி செய்துகொண்டான். மோதி இரவுச் சேவகம் செய்யும் ஈருசுருக்காரி தர்கா காணிக்கை உண்டியல் அது. முன்னைக்கு இப்போது வசூல் சூடு பிடித்திருக்கிறது. முன்பானால் மாதம் ஐம்பது ரூபாய் தேருவதே கஷ்டம். இப்போது ஐநூறு ரூபாய்க்கு மேல் கொஞ்சம் சில்லறைப் பணங் காசுகளும் கிடக்கின்றன" (Keeranur Jagir Raja, 2013).

என ஜாகீர் ராஜா பதிவிடுகிறார். இதேபோல, இன்றைய காலகட்டத்திலும் சிலர் தர்ஹா என்ற பெயரில் மக்களின் மூடநம்பிக்கையினை பயன்படுத்தி கொண்டு பணமும், பொருளும் சம்பாதித்து தங்களுடைய வாழ்க்கையினை நடத்தி வருகின்றனர். இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட இறைநேசர்கள் வாழக்கூடிய உண்மையான தர்ஹாக்கள் இருக்க சிலர் போலி பேச்சாலும், மூட நம்பிக்கையாலும், போலியை உண்மையாக எண்ணி ஏமாறும் நிலையில் இன்றளவும் உள்ளனர் என்பதை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

தூ.பிக்கள் என்பவர்கள் ஞானிகள் என்று மக்களில் சிலர் போலியான நம்பிக்கை காரணமாக அவர்களை நம்பிச் செல்கின்றனர். உண்மையான தூ.பிக்கள் பணம், பொருள் எதையும் எதிர்பாராது மக்களின் நலன் மட்டுமே சிறந்தது என வாழ்ந்தவர்கள். ஆனால், தற்போது உள்ள சில தூ.பிக்கள் பணம், பொருள் மீது ஆசை கொண்டு நல்ல நிலையில் வரும் மக்களைக் கூட ஏதேனும் ஒன்றைக் கூறி குழப்பி விட்டு அவர்களுக்கு மருத்துவம் பார்ப்பதாக கூறி இவ்வளவு பணம் செலவாகும் என்று பேரம் பேசுகின்றனர். இதனை நாவலாசிரியர்,

"பாவாக்கள்னா தூ.பியாக்கள் - அதாவது சித்தர்கள் மாதிரி - சகலமும் துறந்து நிற்கிற ஒரு மனோ நிலை வந்தவங்க. எத்தனை வேஷம் போட்டாலும் மகன் மேல பாசம் வச்சுட்டு அவன் என்ன ஆனான் எப்படி இருக்கானனு ஒடோடி வராறே! இதிலிருந்தே அவராலே இனியும் பாவாவாக முடியலே புரியலையா...? மகன் மேல பாசம் வச்சா மகானாக முடியுமாய்யா?

அப்படின்னா இதெல்லாம் வேஷமா...?

நம்பிக்கை மோசம்! ஜனத்தோட மூடத்தனத்தை எந்தெந்த வழியிலே பணமாக்கலாமனு பார்க்கற ஒரு வித எத்து வேலை!

அட என்னங்க பாய்?... அது மாதிரி உங்க சமூகத்திலேயும் இருக்கா? வியந்தார் அண்ணாமலை.

மூடத்தனம் எந்த மதத்திலே இருந்தாலும் எந்த மனுஷங்க மத்யிதிலே இருந்தாலும் அங்கே இப்படியும் சில ஏமாத்து வேலை நிச்சயம் இருக்கும் அண்ணாமலை.

அப்படின்னா சித்துக்களனு சொல்றதெல்லாம் டூப்பா?

சித்தர்களனு சொல்லப்படற தூ.பிகள் வேறே! தூ.பிகளைப் போல வேஷம் போட்டுட்டு வயித்துப் பொழிப்பைக் கவனிக்கறவங்க வேறே! இந்தச் சோம்பேறித்தனம், மதங்களாலே இல்லே அண்ணாமலை! மனுஷங்களாலே தான்! (Irukooan, 1999).

தூ.பிக்கள் என்பவர்கள் உலக வாழ்வின் மீது ஆர்வம் இல்லாதவர்களாக இருக்கக் கூடியவர்கள். ஆனால் ஜெரீனா நாவலில் குறிப்பிட்டுள்ள தூ.பியாக வாழும் அப்துல்லாவின் தந்தை தன் மகன் மீது கொண்ட பாசத்தின் காரணமாக அவனைப் பார்க்க வருவதை, மக்கள் மேற்கண்டவாறு கூறுவதையும் போலித்தனமான சித்தர்கள் பிற மதங்களில் இருப்பதைப் போன்று இஸ்லாத்தின் போலியான தூ.பிக்கள் இருப்பதனையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

மைப்பார்த்தல்

மைப்பார்த்தல் என்பது கண்ணுக்குத் தெரியாமல் நடக்கும் ஒரு விசயத்தை அல்லது காணாமல் போன பொருட்களை கண்டறியவும் மேலும் ஒருவருக்கு செய்யும் பில்லி, துனியம் போன்றவற்றைக் கண்டறியவும் மை பார்த்தல் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. சாய்வு நாற்காலி என்ற நாவலில் முசலியார் என்பவர் ஐவேளைத் தொழுகையாளியும், கன்னி கனியாத ஆண் மகனும் மை பார்ப்பதற்கு பயன்படுத்தப்படுவர் என்பதை,

“திங்கள் இரவு அல்லது வெள்ளி இரவு தான் மை பார்க்க தகுதியான இரவுகள். அந்த இரவுகளில் மட்டும் தான் வெள்ளைத் தலைப்பாகையும் வெள்ளை உடையும் உடுத்திய அற்புத மனிதர் மைக்குள் தோன்றுவார். அந்த மனிதர் பிறர் கண்களுக்குப் புலப்படமாட்டார். ஐந்து நேரத் தொழுகையும் முப்பது நோன்பும் தப்பாமல் பிடிக்கும் விஷ ஜீவிகள் தீண்டாத, கன்னியழியாதவர்களுடைய கண்களுக்கு மட்டுமே புலப்படுவார். அது தான் மை பார்ப்பதின் சிறப்பு. அதுவும் அப்துல்லா முஸலியாரின் பெயர் பெற்றமை!” (Thoppil Muhammad Meeran, 1995).

பிங்கான் தட்டில் மை ஊற்றி ஒதிய பின்னர் ஜின்கள் அந்த ஆண் மகன் மீது இறக்கப்பட்டு குறிபார்க்கப்பட்ட செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஜின்கள் இறைவனால் நெருப்பிலிருந்து படைக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். அவர்களை வைத்து மைப்பார்த்து பிறரின் துன்ப நிகழ்வுகளைக் கூறி நம்ப வைப்பதாக ஆசிரியர் படைத்துள்ளார்.

முடிவுரை

தூபிக்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இறைவனின் அடியார்கள் சமூகத்திற்கு ஏற்பட்ட தீங்குகள், நோய்கள் ஆகியவற்றை மருத்துவரின் உதவியின்றி இறையருளால் சரிசெய்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் இறந்த பின்னும் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் சென்று வேண்டினால் நல்லது நடக்கும் என்று நம்பினர். அவர்களது நம்பிக்கையும் நிறைவேறியது. மேலும், சில மூடநம்பிக்கைகளால் துளுடன் (கர்ப்பிணிப் பெண்) இறந்த வேற்று மதப் பெண்ணிற்கு போலி தர்ஹா வழிபாடு செய்தல் என்பது தவறான செயலாகும். மைப்பார்த்து குறி கூறுதல் என்பதும் ஒரு ஏமாற்று வேலையாகும். இதனால் இஸ்லாமிய நாவலாசிரியர்கள் பலரும் தங்களது நாவல்கள் வழி போலி வழிபாட்டு முறையை ஏற்காதீர்கள் என்பதை சமூகத்திற்கு உணர்த்துவதாகவே படைத்துள்ளனர்.

References

- Arshia, S. (2009) Ezharai Pangaali Vagaiyara, New Century Book Chennai, India.
- Devanathan, C.S. (2015) The Search and Finding of Sufi Wisdom, National Publishers, Chennai, India.
- Irukooan, (1999) Jereena, Amani Publications, Chennai, India.
- Jawahirul, (2012) Qur'an, Volume - 1, Commentary on the Holy Qur'an, Al Baqiyat Al-Salihah Arabic College, Vellore, India.
- Keeranur Jagir Raja, (2013) Meenkugaivaasikal, Ethir Publishing, Pollachi, India.
- Nagor Rumi, (2005) The Heart of Grapes, Eastern Publishing House, 16, Karpakampal Nagar, Mylapore, Chennai, India.
- Sali. J.M. (2012) Imprisonment for Life, Manivaskar Publishing House, Chennai, India.
- Perunchithiranan, (1997) Tirukkural Mei Porulurai, South Language Publication, Chennai, India.
- Thoppil Muhammad Meeran, (1995) Saaivu Naarkalai, Poongodi Publishing House, 14, Chithiraikulam West Road, Mylapore, Chennai, India.
- Thoppil Muhammad Meeran, (2008) Anjuvannam Theru, Adaiyalam Publishing, Puthanatham, Trichy, India.
- Umar Pulavar, (2012) Seerapurana: Source and Text (Part I), Universal Publishers, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License